

FODOR
SÂNDOR

PITICUL *și* SURZILĂ

FODOR
SĂNDOR

Ilustrații de
RUSZ LIVIA

PITICUL *și* SURZILĂ

După o îndelungă meditație, Cipi s-a hotărît să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Nici un animal să nu mai facă vreodată vreun rău vecinilor săi; deci să nu mai fie animal! Să nu mai fie ins, căruia să-i poți spune: „Animalule, ești prost ca noaptea!” Căci, bineînțeles, prostia este de nepătruns ca o noapte neagră, de catran. Să fie deci Pădurea o Țară a Dragostei. Cerbul să nu se bată cu Cerbul de peste deal, Viespiile să nu le mai înțepe pe Albinele sălbatice, iar dacă o furnică neagră se rătăcește printre Furnicile roșii, acestea să n-o mănince, ci s-o ocrotească pline de dragoste.

Într-o seară Cipi i-a spus o poveste minunată Iepurelui și Păsării, poveste al cărei sfârșit suna astfel: „Și agrișul sălbatic trebuie îndrăgit”. Apoi, Cipi, obosit de atîta efort intelectual, a zis:

— Acum să ne rezervăm energia pentru sfînta zi de miine, căci după muncă, odihna e răsplata cea mai dulce.

Pasărea și Iepurele l-au privit plini de admirație, crucindu-se de lucrurile nemaipomenit de inteligente pe care el le spusese cîscînd. Căci, oricum, să caști cînd filozofezi, asta înseamnă că ești un filozof nemaipomenit. Apoi Pasărea și Iepurele și-au spus:

— Noapte bună! — și a plecat fiecare spre căsuța unde locuia.

Cipi a intrat în scorbură Fagului Urias și s-a tolănit pe patul așternut cu mușchi. Și-a recapitulat programul ce trebuia îndeplinit a doua zi: „Întîi! După dejun, trebuie să merg în luminișul din Pădure, la Brîndușa de toamnă, s-o înștiințez că, dacă vrea, pe la amiază poate să-și deschidă larg petalele. Doi! Imediat după aceea, am ora de pian cu Cerbul.

Adică, eu la pian, și el — solo-voce. Lecția: «A boncălui armonios, pașnic, vesel și duios». Apoi mai trebuie să... mai trebuie să...» Și Cipi a adormit buștean. Și a început să sforăie, dar asta n-are nici o importanță filozofică.

Și deodată a început să viseze ceva straniu, fapt care i-a deranjat somnul, și mai ales sforăitul. Se făcea că se afla într-un virf de copac, pe o creangă groasă ca paiul, și vântul îl legăna îngrozitor. Încoace — incolo, încoace — incolo. Și el se ținea cu amândouă miinile de creanga subțirică și tremura ca varga, sau chiar mai tare, disperat, și mai ales transpira. Și s-a trezit rostogolindu-se în prăpastie urlind; dar adevărul e că s-a trezit cind s-a ciocnit de Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. S-a agățat cu miinile de el.

— Cred că se cutremură pământul, sau e rupere de nori, uragan, nu? Cred că-s plin de cucuie în cap, că am oasele zdrobite, nu? a întrebat și s-a uitat împrejur speriat.

Dar se pare că greșea.

— N-am scuipat un simbure de mură și probabil de aceea visez așa urit — a bolborosit Cipi. Apoi, în mod festiv, și-a cerut iertare de la Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță, pentru deranj, și și-a luat în mod solemn angajamentul ca de acum înainte, în fiecare seară, să scuie fiecare simbure de mură... Ca să nu mai aibă noaptea vise groaznice din cauza tulburărilor stomacale. Căci, după cum se știe, a zis Cipi, înțelept și citit, visele rele vin atunci cind seara măninci ca un animal, și te culci imediat, ca un animal, fără să ții cont de sfatul medicului. Da, asta e, a mai zis Cipi, plin de înțelepciune și s-a urcat în patul său așternut cu mușchi.

Dar Cipi nici nu și-a închis bine ochii și patul s-a mișcat din nou.

„Nu cred să fi visat iarăși — a constatat Cipi și s-a așezat pe marginea patului. Rămin așa, șezind, și sigur n-o să adorm. Și atunci sigur descopăr care e situația” — s-a gândit el cu voce tare. Dar numai pînă aici a ajuns cu gîndul, pînă la: „care e situația” — că din nou s-a mișcat patul sub el. Partea dinspre picioare a început să se ridice văzind cu ochii, zviciind,

zvicnind de parcă o zguduia Satana. Dar cum Cipi nu credea în existența Satanei și nici în alte povești băbești, se gîndi profund: „Ce ar putea să fie? E cutremur, sigur, nu e uragan“, a remarcat Cipi, care întotdeauna în situațiile grele își păstra calmul. Atît cit poate fi păstrat calmul în asemenea situații. „Și, ca să nu mai fac alte cucuie în cap, își zise el, o să fiu atent și n-o să mă mai rostogolesc din nou pînă la Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. Căci de mă ciocnesc iarăși cu el, e jale.“

Patul a continuat să se ridice înspăimîntător. Și Cipi a coborît din pat, ca să evite marea ciocnire. Ceea ce i-a și reușit. Cu stringere de inimă privea patul. Vreo ciupercă întirziată să fi crescut cu atîta viteză sub el? A privit sub pat cerînd ajutor, un sfat dat de Domnul Barbă-Cloanță-Cotoroanță. Însă Domnul Cotoroanță cucăia atît de leneș și naiv în întuneric, încît Cipi s-a infuriat:

— Se poate, Domnule Barbă-Cloanță-Cotoroanță? Dumneata, care ești fără pereche de înțelept, să nu te îngrijorezi de situația patului meu? Se poate să dormi ca un animal?... Pardon... adică, da, se poate să fii și foarte prost... Dar de-abia acum Cipi și-a dat seama că a spus ceva jignitor. A adăugat repede: Totuși, înclin să cred că ești nemaipomenit de curajos... un tip eroic... un titan!

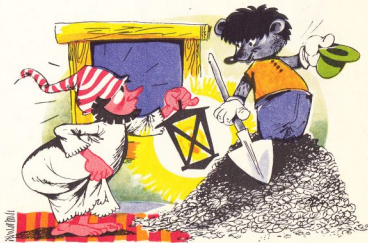
Patul stătea deja oblic. De sub el mici bucățele de pămînt se împrăștiu în jur.

— Cineva desfășoară o activitate dubioasă sub patul meu, a constatat Cipi cu multă prudență. Înspăimîntat vedea cum scorbura începe încet-încet să se umple cu pămîntul ce se rostogolea de pe mușuroiul de sub pat. E timpul să activăm, a zis și a tras patul de pe movilița de pămînt.

Și dintr-o dată i s-a părut foarte cunoscută grămăjoara de pămînt. S-a urcat repede pe ea și a scormonit-o.

Un nas lucios și negru a apărut de sub pămînt.

— Ei, Chioriș-Chiondoriș, în halul ăsta năvălești peste

om?! a strigat plin de indignare la Meșterul Cirtită.

— Bună dimineața și să mai vină o țuică! i-a răspuns vesel la salut Chiorîș-Chiondoriș, zis Ceacir, poreclit Surzilă.

— Vezi, asta n-ar fi trebuit s-o spui, nu-mi place la tine că ești cam bețiv, l-a pus la punct foarte serios Cipi. Pe deasupra, ești și nepunctual. Pentru că acum nu e: „bună dimineața“, ci „noapte bună“. Și altă dată, cînd o să mai vii, fii drăguț și nu scormoni sub locuința mea particulară, bine?

Chiorîș-Chiondoriș s-a cam speriat:

— M-am gîndit că dacă tot trec pe aici, să intru puțin și pe la tine.

— Ai venit în vizită? l-a privit Cipi mirat?

— În viață...

— Pureci ai?

— Am avut, dar i-am trimis la Bursuc, pentru perioada de iarnă, să ierneze la el.

— Atunci nu te dau afară. Vino, ajută-mi să împrăștiem mușuroiul ăsta nemaipomenit de mare, și apoi o să mai vedem noi ce-o fi. Ce-o fi, o fi!

Cipi privea sincer uimit cu ce viteză împrăstia Chiorîș-Chiondoriș mușuroiul. Parcă lăbuțele lui erau lopeți.

Cînd totul a fost gata, cu puteri unite au pus patul la loc.

— Ah! ce moale e! a strigat Cipi. Încearcă-l și tu!

Chiorîș-Chiondoriș l-a încercat. S-au culcat cu spatele unul la altul și pînă dimineață au dormit ruși.

Cipi s-a trezit cînd Chiorîș-Chiondoriș se întindea lingă el și zicea bucuros:

— Ce bine e să fii musafir!

NEMAIPOMENITA HARABABURĂ

Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, măi frate, fruntea sus,
Burtă suptă,
Marș la luptă!
Frunză verde foaie-amară,
Pieptul scos, măi frate, în afară,
Căci e primăvară,
Primăvară...
Frunză verde solz de pește,
E laș, măi frate, cine nu-ndrăznește,
Căci lumea o cucerește

Doar cine îndrăznește ... cînta Cipi acest cîntec pe care, de ce să ascundem, îl compusese la pian, fără ajutorul nimănui. Versurile le scrisese la Sinaia, la Casa de Creație. Și în timp ce cînta, s-a dat jos din pat și a tras perdeaua de frunze de la fereastra scorburei. Chiorîș-Chiondoriș îl privea clipind:

— E de vreme. Hai să mai fiu citeva ore musafir ...

Sever, Cipi l-a măsurat din cap pină-n picioare.

— O, greșești, amice. Se luminează de ziuă, deci nu e devreme, ci exact cînd trebuie să te scoli. Iar a fi musafir să nu fie confundat cu a fi leneș, somnoros etc.

— Bine, a aprobat Chiorîș-Chiondoriș și s-a întors spre perete.

— Cui mă adresez eu? s-a infuriat Cipi și și-a zgîlțit musafirul.

— De unde să știu eu aia? ...

— Nu aia, ci aceasta. Vorbește gramatical! Și ție mă adresez, dacă n-o știi. Acum merg să mă spăl la Izvor, să fac și gimnastică, pentru că în corp

sănătos e minte sănătoasă. Pină mă inapoiez, scoală-te, fă curat și aerisește! Cred că ești la curent cu ce spun latinii: „Mens sana in corpore sano“, nu? De leneși, de lene, să n-aud! Aici n-are loc! Căci: „Lenea e cocoană mare, care n-are de mincare“.

— Atunci nu-i dau drumul înăuntru, îngăimă Chiorîș-Chiondoriș.

— Cui?

— Păi... Lenei. Doar tu ai spus că aici nu are loc.

— Ascultă, Chiorîș-Chiondoriș! Imediat te scoli mata, aerisești și faci curat!

— Mă scol, aerisesc, curăț...

— Așa da! a aprobat Cipi, ieșind din scorbura caldă. Și i-a spus Păsării, care tocmai se trezea în cuibul ei din Fagul Uriș:

— Cîntecul, soro! Dă-i drumul!

Păsărea începu. Cipi porni spre Izvor. S-a spălat, a făcut gimnastică, a aplaudat familia Veveriței, care făcea tumbe pe o creangă (probabil învățaseră de la el să facă gimnastică dimineața), i-a învelit mai bine pe Aricești și, după toate astea, a ciocănit în Bradul cel Bătrîn:

— Scularea, neamurilor!

Albinele sălbatice au început să zumzăie.

Răsărea soarele.

— Cine a muncit să mănince! Și Cipi a pornit spre Fagul Uriș, să-și cheme musafirul la micul dejun. Cu siguranță că de atunci Chiorîș-Chiondoriș s-a sculat, a făcut curat, a aerisit. Păsării, care mai cînta pe creangă, Cipi îi șpuse, solemn:

— Azi avem un musafir. Spune-i și Iepurelui. Și puneți masa cum se cuvine.

Păsărea a zburat repede spre casa Iepurelui. Cipi a intrat în scorbura. Dar ce să vadă? Surpriză colosală! Chiorîș-Chiondoriș, zis Ceacir, zis Surzilă dormea dus. Nici vorbă să se fi sculat! Cipi începu să-l zgâlție.

— Mda, mda, da, da, mdada... bolborosea Chiorîș-Chiondoriș...

— Nu da, da, ci imediat, amice!

Însă Chiorîș-Chiondoriș sforăia mai departe. Lui Cipi i-a venit o idee firoasă.

S-a aplecat la urechea somnorosului:

— Îți dau un șut undeva, de praf te fac!

Auzind așa ceva, Chiorîș-Chiondoriș s-a ridicat în capul oaselor.

— Mie să nu-mi dai nici un șut, că nu-mi place fotbalul, a zis el și a voit să se culce din nou.

— Bine, zise Cipi. Dormi liniștit! Dar să știi că nu primești nimic la micul dejun.

— Ba mai bine să primesc! s-a răzgîndit Chiorîș-Chiondoriș și s-a sculat.

Supărat, Cipi a început să aerisească și să facă ordine prin scorbură. Cînd a terminat, Ceacîr era aproape dezmeticit. Ba chiar și-a răsucit și cele trei fire de mustață. Căci, după cum se știe, cîrțile n-au mustață prea bogată. Pasărea i-a anunțat plină de nerăbdare:

— Masa e pusă demult și v-așteaptă. Și așteaptă și Cerbul, maestre, să începeți ora de pian și de boncăluit.

— Nu peste mult timp începe Festivalul Cerbilor, festival cu cîntece și hore de dragoste, și Cipi șlefuieste vocea elevului său, ca acesta să se prezinte așa cum se cuvine, zise Iepurele ca să i se audă și lui vocea.

— Intrîziem de la toate! zicea disperat Cipi, grăbindu-se și grăbindu-l și pe Chiorîș-Chiondoriș. Și se gîdea că ceremonia deschiderii Brîndușei de toamnă trebuie lăsată pe altă zi.

Pînă au consumat murele, morcovii și rădăcinile dulci, care compuneau micul dejun, Cerbul s-a și făcut nevăzut din lumină.

— Ai văzut ce s-a întîmplat? Ai văzut ce ai făcut? s-a răstit Cipi la musafir.

— N-am văzut! Ce am făcut?

— O harababură nemaipomenită! Tot programul de muncă mi s-a întors pe dos. Vezi cum ești?! și l-a privit muștrător pe meșterul Cîrțiță. Vezi?

CHIORIȘ-CHIONDORIȘ, ZIS AFONUL

Conștient de vina ce o avea, Chiorîș-Chiondoriș clipea des și nu-și găsea locul și își zicea în sine: „De ce-am incurcat în halul acesta programul zilei, de ce, de ce?” Cel puțin Cipi așa își inchipuia.

— Acum nu-ți dau pace remușcărilor, parcă te înțeapă, nu-i așa? I-a întreat pe Chiorîș-Chiondoriș.

— Nu remușcărilor mă înțeapă, ci un purece. Și nu mă înțeapă, mai mult mă pișcă. Altă dată n-o să mai mănînc la masă cu Iepurele. De bună seamă, de la el a sărit pe mine banditul ăsta de purece.

Jignit profund, Iepurele a aruncat capătul de morcov pe care tocmai îl rodea:

— Pe mine să nu mă jignească nimeni, a spus plin de demnitate, și cu asta:

Și-a pus urechile la spinare,
Și cît ai zice pește,
A dispărut în pădurea mare,
Fugînd iepurește.

— Are dreptate, are dreptate! a cîrpit războinică Pasărea.

— Zău că da! a confirmat Chiorîș-Chiondoriș cu multă căldură. Păcat că are nu numai dreptate, ci și pureci!

— Asta e nemaipomenit! s-a infuriat Cipi. De ce-l jignești, cind dreptatea e de partea lui?

— Eu? s-a mirat Chiorîș-Chiondoriș.

— Tu, sigur că tu! Nu l-ai calomniat în problema cu purecii?

— Eu nu. Ce-am spus despre pureci e adevărul adevărat. Din asta nu poți fi jignit. Și nici n-am vrut să-l jignesc pe Iepure. Chiar îmi place de el, are urechi atât de lungi și frumoase...

— Cere-i iertare, cere-i iertare, pretindea Pasărea, agresivă, războinică.

— Bine, bine, s-a făcut! Nu mai striga atita. Te rog. O să-mi cer iertare. Dar mai întâi să ne mai întorcem nițel acasă la Cipi, să mai fiu nițel musafir, pentru că tare mi s-a făcut somn...

Cipi și Pasărea s-au privit scandalizați.

— Ei, ce faceți? Nu veniți? i-a întrebat Chiorîș-Chiondoriș.

— Noi nu mergem, nu simtem leneși! s-a îndreptat din șale, impunător, Cipi. Noi mai avem foarte multe de făcut!

— Atunci grăbiți-vă! Nu pierdeți timpul! Plecați! Dar la masa de la amiază să mă sculați, pentru că îmi face impresia că mie masa de la amiază îmi place mai mult decât dejunul, e mai consistentă...

— Poftim, asta ești tu! a suspinat Cipi cu amărăciune.

S-au uitat lung după Chiorîș-Chiondoriș, care mergea agale, liniștit, să se culce.

— Și acum ce facem? a întrebat Pasărea.

— Ei, acum te rog să zbori sus de tot și să nu cobori pină nu-l găsești pe Cerb. Roagă-l, din partea mea, să nu se supere că azi am întârziat de la ora de pian și boncăluit. Să mă aștepte miine, voi fi punctual. Apoi caută-l și pe Iepure. Transmite-i că e o greșală, că nu are pureci

și că la amiază Chiorîș-Chiondorîș îi va cere iertare. Cu lacrimi în ochi. Eu pînă atunci voi fi în Luminiș, pentru Problema Brîndușei de toamnă. Poate totuși reușesc să aranjez să înflorească azi. Și mai trebuie să mă și gîndesc. Neînchipuit de mult trebuie să mă gîndesc, aproape tot atît cît obișnuiește să se gîndească Domnul Cloanță, despre care am impresia că este mult mai deștept decît mine.

— La ce te gîndești, Cipi?

— Mă gîndesc la ce-o să facem cu acest Chiorîș-Chiondorîș.

— E foarte prost crescut! a remarcat Pasărea.

Cipi a dat din mină a lehamite.

— Asta mai treacă-meargă...

— E și leneș!

Cipi a dat și din mina cealaltă:

— Și asta s-ar putea rezolva.

— Și mîncîncă mult!

Cipi a ridicat din umeri:

— N-ar fi un necaz atît de mare.

— Dar atunci? a întrebat Pasărea.

— Necazul cel mare e că nu-i sensibil la ce-i spune omul, degeaba-i vorbești.

— Și degeaba-î cinți! a adăugat Pasărea.

— E nemaipomenit de afon! a spusinat Cipi. Vezi, la asta mă gîndesc. De altfel, e foarte bine intenționat, săracul de el. De cum îl privești, se vede că-i bine intenționat, dar ce să-i faci, e burduf de oaie în piele de ciine.

— Eu, pînă nu-și cere iertare de la Iepure, n-o să-l mai privesc în ochi!

— O să-și ceară, a zis Cipi și din nou a oftat.

Și doar în alte situații Cipi nu obișnuia să ofteze. Dar acum îl apăsau gînduri grele: s-a sfîrșit cu pacea sfîntă de pînă acum, în care trona dragostea și prietenia. Chiorîș-Chiondorîș, Afonul, poreclit Surzîlă, a tulburat liniștea și a împrăștiat sămința zizaniei în Pădure.

Pasărea a zburat să-i găsească pe Cerb și pe Iepure. Cipi, copleșit de gînduri, și-a îndreptat iarăși șalele. Avea nevoie de o încurajare în aceste momente grele, și de aceea a răcnit:

— Frunză verde cucuruz,
Fruntea sus, mîi frate, fruntea sus,
Burta supță,
Marș la luptă!

Cîntînd, simțea cum prinde puteri de urias.
Plin de încredere, s-a îndreptat spre Luminiș.

ADEVARUL INVINGE!

Roua se uscasse binișor, cind Cipi a ajuns în Luminii și s-a oprit lângă Brindușa de toamnă.

— Am cam intirziat, a zis gîfîind.

Brindușa suridea blind. Cipi a mingîiat-o și i-a dat un bobirnac unei furnici ce se plimba incoace și încolo pe frumoasele ei petale.

— Așteaptă pînă înflorește, i-a zis furnicii. Bobocului nu-i face bine dacă vă plimbați pe el.

Plăpînda furnică și-a răsucit mustața, fiindcă și furnicile au un fel de mustăți, a aprobat inclinînd capul și s-a grăbit spre furnicar. Se gîndea să revină mai tirziu.

— Poți să începi să-ți deschizi splendida ta corolă! a cuvîntat Cipi sărbătorește.

Brindușa a și început imediat să-și deschidă corola, dar așa ceva merge tare greu la flori. Și Cipi n-a așteptat s-o vadă înflorită.

— Mai trec după masă să te vîd! a zis.

Și-a luat rămas bun și, mulțumit de fapta sa istorică, a luat-o încet prin iarba deasă, spre locul unde bănuia că se află Cerbul. Din păcate, bănuiala nu s-a adeverit. Cerbul nu era acolo. Elevul nu l-a așteptat. Cipi a privit în jur, căutînd vreun îns cunoscut, de la care să se informeze unde se află Cerbul.

Pe trunchiul unui fag l-a zărit pe meșterul Ciocănitoare. Imediat a început să-l întrebe despre învățacelul său.

— Cioc, Cipi, cioc, cioc! a răspuns meșterul Ciocănitoare. Cerbul s-a îndreptat spre brădet.

Bănuind ceva necurat, Cipi, piticul cel fioros, a privit spre meșterul Ciocănitoare.

— La brădet?!

— Da.

— Cu ce scop?!

— Să-și ascuță coarnele!

Pe Cipi l-au nelineștit aceste vești. Dacă Cerbul își ascute coarnele, pentru că vrea să le folosească la încăierări huliganice, atunci toată activitatea lui binecuvîntată, în scopul dragostei față de aproape, s-a dus de ripă. Deși îl convinsese pe Cerb ca, de acum înainte, nu prin bătălii să se hotărască cuceritorul laurilor la Festivalul cu muzică și hora de dragoste, ci acela să fie învingătorul care știe boncăului cel mai frumos, ba chiar cinta. Cerbul parcă se lăsase convins de vorbele lui. Venea sirguincios la orele de boncăluit; dar uite, a fost de ajuns o singură întârziere din cauza lui tindală ăsta de Chioriș-Chiondoriș și Cerbul așa se poartă, de parcă ar vrea să cadă din nou în păcatul strămoșesc. Dar dacă, dacă? a pîlpiit speranța în Cipi. Dacă își ascute coarnele doar ca să fie mai frumos? Și asta e foarte probabil, pentru că Cerbul a fost întotdeauna sensibil nu la ce ține de suflet, de interior adică, ci la podoaba sa exterioară, la coarne...

Ori așa, ori altfel, totuși acest netrebnic Chioriș-Chiondoriș multe ițe a încurcat.

Cipi a privit spre cer. Vai, imediat e amiază! A alergat la Furnicile roșii, să ia buletinul meteorologic, și a remarcat cu plăcere că pentru azi se anunță cer senin cu soare, și pe alocuri cu averse de ploaie.

A pornit spre Fagul Uriș, consolată într-un fel, sperînd că încă înainte de prînz Chioriș-Chiondoriș o să-și ceară scuze de la Iepure. Altfel nu primește pic de mâncare. Dar oare Pasărea l-a găsit pe Iepure?

il găsise. Amindoi așteptau nerăbdători lângă Fag. Iepurele a adus cu el un rug de mure coapte. „O să scuip toți simburii!” s-a hotărât Cipi.

La masă mai erau rădăcini dulci. Și multe alune, din bunăvoința Veverițelor. În zilele trecute, ele au cules alunele din marginea Luminișului și i-au trimis și lui Cipi pentru gustare... Așa obișnuiesc Veverițele. La cules, să facă pomana alunei, cum alții fac pomana porcului... Și dau la toți prietenii alune să guste.

Cipi a mîngîiat drăgăstos urechile Iepurelui, o aripă a Păsării, apoi a privit în jur:

— Chiorîș-Chiondorîș?!

— Nu-i.

— Bine. Dacă n-a venit, n-a venit. Pomana alunei nu-i obligatorie!

— Ba da, e obligatorie! a apărut strigînd Chiorîș-Chiondorîș, din scorbura Fagului Bătrîn. Iar dacă nu e obligatorie, eu sint flămînd și în asemenea cazuri e obligatorie o masă substanțială!

Și spunînd toate acestea, dumnealui a ieșit din scorbură și s-a îndreptat grăbit spre alune.

— Oho! Mai încet! l-a oprit Cipi.

— Mă grăbesc, a încercat Chiorîș-Chiondorîș să-l ocolească, dar Cipi nu l-a lăsat.

— Întîi cere iertare Iepurelui!

— Vai, cum era să uit! s-a pocnit peste frunte Chiorîș-Chiondoriș și foarte cuviincios s-a oprit în fața Iepurelui: Dragă Iepure! Fii bun, nu fi supărat pe mine! Scuză-mă pentru că ești plin de pureci!

— Eu?! a țipat indignat Iepurele.

— Sigur că tu. Și acum se plimbă unul pe urechea ta. De fapt, are dreptate, fiindcă și eu dacă aș fi purec întotdeauna tot pe urechea ta m-aș plimba.

Adevărul era că pe o ureche a Iepurelui se tolănea un purec negru ca un diavol.

— Dar asta ce e?! a strigat Pasărea.

Pe spinarea lui Chiorîș-Chiondoriș stătea la soare un purec uriaș.

— Păi, unul-doi au mai rămas și la mine, a spus cu o mutră nevinovată Ceacirul. De sămînță. Și eu parcă m-am obișnuit cu purecii mei. Eu îi cunosc, ei îmi știu obiceiurile, nu mă indispun, nu sînt obraznici ca ai Iepurelui. Purecii Iepurelui pișcă foarte tare.

Bietul Cipi nici n-a apucat să zică ceva, pentru că Iepurele, de data aceasta jignit mortal, a luat-o la fugă.

De supărare a zburat și Pasărea.

— Vezi, a comentat mulțumit Chiorîș-Chiondoriș, a învins adevărul!

Cipi s-a uitat plin de reproș la Meșterul Cirtîță.

— Ascultă, amice! Dacă încă o dată mai învinge adevărul, atunci ori te alung pe tine, ori îmi iau lumea în cap!

— Asta e sigur, a clătinat din cap foarte înțelegător Chiorîș-Chiondoriș. Ori, ori. Adevărul cere întotdeauna sacrificii mari. Dar e timpul să mincăm. Căci adevărul e adevăr, dar și stomacul e stomac.

Lui Cipi i-a trecut pofta de mâncare văzînd cum acest netrebnic a jignit mortal Iepurele și Pasărea.

De abia a luat o îmbucătură-două din alunele tăiate în patru. Și asta numai de ciudă, să-i rămînă mai puține musafirului nesățios.

Chioriș-Chiondoriș a mîncat pînă s-a ghiftuit, apoi a privit spre Cipi, senin și foarte mulțumit.

— Iubesc ospitalitatea, a zis, și tocmai de aceea nu-ți mulțumesc pentru masa asta excelentă. Mai tîrziu, la sfîrșit, o să-ți mulțumesc pentru toate deodată, ca să nu fiu formalist, să mulțumesc pentru orice fleac.

— Tristețea mea este că nici nu pot să mă supăr foarte tare pe tine.

— Nici eu nu pot să fiu supărat pe tine, a recunoscut sincer Chioriș-Chiondoriș.

— De ce să te superi?! s-a uitat Cipi nedumerit la el.

— Pentru ca să fim supărați și unul și altul, amîndoi, în mod egal. Supărarea ne-ar da sentimentul că sîntem niște ființe foarte sensibile, culte. Ce frumos ar fi! Dar acum n-avem ce face, lasă, nu fi supărat. Să luăm lucrurile cum sînt. Așa e viața.

— Ești fără pereche de obraznic.

— Asta se prea poate, că n-am pereche, dar nu-s obraznic, ci sincer și cu inima curată ca lacrima. Și acum, de exemplu, fără ocolișuri, îți spun părerea mea:

După masă, omul bun
Doarme tun.
Hai și noi,
Amîndoi,

Să tragem un pui de somn,
Că-asa face orice domn.
De dimineață
N-am mai dormit
Și asta 'nu-i viață
Fără nițel sforăit...

Cipi n-avea nimic împotrivă. Au intrat deci în scorbura Fagului Uriaș și s-au trintit pe patul de mușchi.

— Am o idee grozavă, zise Chiorîș-Chiondoriș. Să ne întoarcem cu spatele unul la celălalt și să considerăm că sîntem foarte supărați unul pe celălalt, dacă tu îți neapărat să fim supărați. Și după ce ne sculăm, sărbătorim împăcarea. Și-ți dau ocazia să plătești tu o băutură, ca să ne împăcăm.

Cipi nu i-a răspuns. Culcat pe spate se gîndea profund și din cauza profunzimii gîndurilor somnul îl ocolea.

Ce va fi cu Pădurea? Ce se va întîmpla cu florile de toamnă, cu Cerbul? Și mai ales cu dragostea, care ar trebui să domnească în viitoarea Țară a Dragostei? Ce se va întîmpla cu toate acestea, dacă nesuferitul Chiorîș-Chiondoriș dă totul peste cap, calcă orice regulă de bună purtare — și, de ce să ascundem — calcă mereu în străchini? Și mai ales cu el, cu Cipi, ce se va întîmpla fără Iepure și Pasăre, care sînt profund jigniți?

A suspinat adînc.

— Tu nu dormi?! I-a întrebat Chiorîș-Chiondoriș.

— Nu.

— Numără pînă la cinci și o să vezi că o să adormi. Eu mai departe de trei nu ajung niciodată.

...Și toți, toate animalele vor fi jignite! se gîndea Cipi. Poate chiar și Veverițele. Și vor trece în tabăra Broaștei. Și apoi Aricești vor căra pentru Broască perele ce trebuie păstrate pentru iarnă, Purcelul Mistreț pentru Broască va scoate din pămînt rădăcinile cele mai dulci. Chiar și Albinele sălbatice vor fi amabile cu Broasca și-i vor da picături de miere dulce. Și drept mulțumire Broasca va sădi între ei buruiana urii.

Cipi a mai suspinat încă o dată.

— Tot nu dormi?! s-a mirat Chiorîș-Chiondoriș.

— Nu dorm.

— Dar atunci ce faci? Încerci să te superi pe mine, sau ce faci?

— Nu mă supăr. Sînt scufundat în gînduri.

— Ai, ai, ai, nici asta nu e rău, dar eu prefer să mă scufund în vise. Atenție, ne scufundăm! a chiuît Afonul, dar Cipi nu i-a dat nici o atenție... Se gîndea la viitorul trist al

Pădurii, cînd i se păru deodată că e în lumină. Era aici și Cerbul, și Iepurele, și Pasărea, și Purcelul Mistreț. Tocmai cîntau în cor „Imnul dragostei”, cînd de undeva a apărut printre ei Broasca.

— Sinteți uriți, oac, oac! le-a zis Broasca. Dar imediat pămîntul începu să se miște și dintr-un mușuroi proaspăt apăru Chioriș-Chiondoriș.

— Să fie dreptate! zise el.

Și pe cer apăru doamna Barză și se repezi la Broască și vru s-o înghită. Dar atunci inima prea bună a lui Cipi se strînse de durere. Și ca s-o salveze pe Broască, Cipi se gîndi la un șiretlic și zise:

— Doamnă Barză, n-o mînca pe proasta asta acuma, mai bine las-o pentru la iarnă. În Pîriu se va conserva foarte bine.

Doamna Barza îl ascultă pe Cipi. Iar Broasca, sughițînd, cu ochii înlăcrimați, fîgădui să nu mai spună niciodată oac-oac; niciodată n-o să mai orăcăie și n-o să mai împrăstie în Pădure buruiana urii. Și... bildibic! Broasca sări în Pîriu și începu să se audă de acolo cîntecul ei de mulțumire și recunoștință.

Chioriș-Chiondoriș, precaut, s-a ridicat în patul de mușchi, l-a privit atent pe Cipi, apoi a constatat mulțumit:

— S-a scufundat!...

Și după ce s-a culcat din nou, s-a scufundat și el în vise.

Cipi s-a trezit simțind că-l mănincă ceva în talpă.

S-a ridicat și s-a scărpinat în talpă. S-a uitat împrejur.

Toate erau la locul lor în scorbură. Din păcate, chiar și Chioris-Chiondoriș era acolo, deși Cipi tare ar fi vrut să creadă că totul era un vis, că Chioris-Chiondoriș nici nu e musafirul lui și că Pasărea și Iepurele nu sînt supărați. Și-a aruncat privirile spre Domnul Clanță, care stătea în colțul lui, țănos, înțelept, atotștiutor.

— Vezi, Domnule Clanță, unde am ajuns?

Domnul Clanță vedea, dar tăcea.

— Asta e ce nu-mi place la tine, a răbufnit Cipi. Nu pot să mă bazez pe tine.

— Păi nu, să te bazezi, asta nu... a înginat Chioris-Chiondoriș, pe care îl deranja bombăneala lui Cipi.

— Tu să taci. Fii bun și taci.

— De ce? Vrei să mai dormi nițel?

Cipi a suspinat profund:

— Ești un caz de nerezolvat!

Chioris-Chiondoriș, cu sufletul lui naiv, l-a privit nedumerit.

— Pe domnul Clanță nu poți conta! Eu sînt un caz! Nu, zău, ce-i cu tine astăzi? Parcă te-ai sculat cu popoul în sus! Ce ai, bre?

Cipi a privit adînc în ochii mici și somnoroși ai lui Chioris-Chiondoriș. Își bate joc? Glumește? Vrea să-l necăjească?

— Am, am... aceea... că tu ești un nesuferit! Zău!

— Eu? a clipit Chiorîș-Chiondoriș.

— Tu.

— Ești greșit informat, dragă.

— Nu-s greșit și nu-mi zi dragă. Mă aflu într-o situație grea, zise Cipi. Vezi în ce hal m-ai adus? M-au lăsat prietenii! Și sînt așa de singur, uite, vezi, ca degetul!

Și pentru ca să priceapă mai bine, Cipi și-a ridicat degetul arătător și i l-a băgat aproape sub nas.

— Singur! a ris Afonul cu poftă. Dragă, dar e foarte bine, nu-i nici un necaz! Degetul nu-i singur! Sînt cel puțin zece, fără să mai fac socoteala degetelor de la picioare.

Cipi s-a lămurit: n-avea cu cine discuta.

— Eu acum am treabă, s-a ridicat el de pe pat, fă ce vrei. Te las aici, salut!

Și-a încălțat papucii de frunză și a ieșit.

A tras în piept aer proaspăt. Era deja destul de tirziu. Și totul i se părea posomorit. O după-amiază tirzie, tristă.

Pe creanga Fagului Uriș nu cînta Pasărea, Iepurele nu adusese cele două boabe de zmeură pe care Cipi obișnuia să le mănince pe stomacul gol după somnul de prînz.

Trist, Cipi s-a îndreptat încet spre Pîriu, să le ajute Păstrăvilor să prindă fluturi... Și-a dat seama, plin de satisfacție, că nu a întîrziat. Cițiva fluturi se învîrteau deasupra apei.

Cipi s-a hotărît să mai aștepte.

Atunci a zburat pe lingă el o lișiță.

— Ai un aer atît de trist astăzi, i-a zis lui Cipi.

— Eu sînt obișnuit cu tristețea și nefericirea, a răspuns Cipi; și i-a mărturisit tot marele necaz pe care i l-a provocat acest nesuferit de Chiorîș-Chiondoriș.

Lișița asculta cu foarte mare atenție.

Dar deodată s-a repezit într-o bulboană și a inghițit o fiță neatentă.

Apoi a revenit lingă Cipi.

— Asta mi-a căzut bine, a plescăit ea din limbă.

Cipi a privit-o cu o mină chinuită.

— Nefericirea mea ți-a căzut bine?

— Nu. Fiță, peștișorul. Cît despre Chiorîș-Chiondoriș, dă-l afară.

— Nu se poate. E musafir!

— Las' pe mine! a fluierat Lișița, pasărea de apă, luîndu-și zborul înainte ca Cipi să-i fi putut spune un singur cuvînt.

Impovărat de gânduri, Cipi se uita după ea. „Oare ce vrea să facă superficiala asta?” se gindea. Dar tocmai atunci un fluture obraznic era gata-gata să-i doboare pălăria și Cipi și-a dat seama de realitatea nemiloasă...

— Datoria este mai presus decît viața! și-a zis urcîndu-se pe Piatra Mare. Și a început să dirijeze circulația din ce în ce mai aglomerată a Păstrăvilor.

Foarte curînd Lișița a apărut lîngă el.

— Cipi, ți-ai bătut joc de mine!

— Cum adică?!

— Așa cum îți spun. Am fost în scorbură, am vrut să-i explic lui Chioriș-Chiondoriș că tot ce e mult, e mult — dar el nu era acolo. Nimeni nu era acolo! Asta e realitatea. Pardon, numai Domnul Clanță era, dar el nu discută cu mine. Nici nu mi-a răspuns la salut. Cipi, cred că toată această poveste tu ai inventat-o... Nu cumva te-ai apucat și tu să scrii povești pentru copii?

E adevărat că Lișița de apă era lacomă, necum-pătată și că-și vira nasul unde nu-i fierbea oala, dar mincinoasă nu era. Nici Familia Fițelor nu putea să susțină că era mincinoasă, deși zilnic consuma cițiva inși din numeroasa lor familie. Cipi i-a lăsat pe Păs-trăvi în plata Domnului, să se descurce cum vor cu fluturii. Nici nu le strică să se învețe cu puțină in-dependență! Și repede s-a înapoiat la Fagul Uriăș, să vadă ce s-a întâmplat în lipsa lui. Fiindcă ceva a trebuit să se întâmple, altfel Chiorîș-Chiondoriș ar trage și acum un pui de somn în pătuțul acoperit cu mușchi. Era foarte îngrijorat.

De fapt, încă nu reușise să transforme Pădurea într-o Țară a Dragostei. Primele încercări le făcuse cu Cerbul, dar și aici Meșterul Cirtită, Afonul, adică Chiorîș-Chiondoriș, zis Ceacir, poreclit Surzilă, i-a dat planurile peste cap! Cerbul progresa la orele de boncăluit, cînta destul de mulțumitor cîntecul dra-gostei, în locul mugetelor provocatoare de pină atunci. Cu Cerbul, evident, era doar începutul. Urma Jderul. El trebuia lămurit că prea multă carne con-sumată duce în mod categoric la gută, la apoplexie. Și, de aceea, în locul Păsărelelor, Veverițelor și a al-tor vietăți dragălașe, el trebuia să consume în viitor rădăcini dulci și alune. Dacă sint vegetariene o seamă de personalități din lume, un Jder amărit nu poate să fie vegetarian? Să fie! Ca să nu-l lovească dam-blaua!

„Se prea poate ca aici să fie necazul“, s-a gin-dit Cipi. Jderul cu siguranță s-a virit în scorbură și — haț! — l-a mincat pe Chiorîș-Chiondoriș. Numai Jderul putea fi! Alte animale periculoase — ca, de exemplu, Cumătrul Lup, sau Cucoana Vulpe — nu

încap prin crăpătura mică a scorburei. Tot așa cum nu încap Pisica Sălbatică și nici acel groaznic Ris, de care poate se teme chiar și Domnul Cloanță. Deși nu e sigur de tot că Domnul Cloanță se teme de cineva.

În fața scorburei, Cipi a privit totul cu atenție. N-a văzut urme și a suspinat ușurat. Înăuntru n-a intrat nimeni, dar nici n-a putut ieși — se gindea el — în afară de Lișiță. A zimbit. Cu siguranță era învelit pină peste cap cu plapuma de mușchi și Lișița nu l-a văzut.

A intrat.

Plapuma era aruncată la o parte. Cipi dădu din cap indignat. Bine, bine, el înțelege că unora le place să doarmă mult, cum altora le place jazul, dar chiar atît?! Cu voce stridentă anunță scularea:

„Frunză verde de dudău,
Scoală-te, măi mutălău!”

Nimic.

Cipi s-a încruntat. A sosit timpul să-i dea prost-crescutului ultimul avertisment. Și-a dres vocea și a strigat cu toată puterea:

— Dacă toată ziua doar măninci și dormi, mai devreme ori mai târziu o să te îmbolnăvești și-o să plesnești de atîta imbuibare!

Minunea minunilor, nici acum nu s-a mișcat nimic!

Bănuind ceva rău, Cipi a ridicat plapuma de mușchi.

Nimic. Dar văzu că era ridicată și salteaua de mușchi. Ei, doar nu doarme sub pat leneșul ăsta?

Sub pat era o grămăjoară de pămînt. La mijloc o gaură.

Choriș-Chiondoriș plecase!

S-au sfîrșit gindurile negre și necazurile! Nu mai răstoarnă nimeni programul zilnic! Nu mai jignește nimeni cu cuvinte nechibzuite — nici pe Iepure și nici pe Pasăre! Și toate astea s-au intimplat în așa fel, încît n-a fost știrbit nici prestigiul de gazdă al lui Cipi și nici faima sa de om ospitalier! A ieșit bucuros din scorbură. A privit împrejur fericit: prin cine ar putea transmite veștile bune

cit mai repede pînă la Iepure și Pasăre? A zărit o albină. A rugat-o frumos să fie drăguță să anunțe și pe tovarășele ei că dacă o să-i vadă pe Iepure și Pasăre, să le spună că deseară va fi o cină sărbătorească la Cipi.

Să se bucure că au scăpat de Chiorîș-Chiondoriș, cel care era un sac fără fund de neplăceri și incureături.

— Zumm, se face! i-a răspuns Albina.

Cipi a început pregătirile, și-a aranjat scorbură, a pus masa lingă copac. Din cămara lui bine aprovizionată a scos din belșug afine stafidite, alune și rădăcini dulci. Cînd a terminat toate pregătirile, a sosit în zbor și Pasărea, aducînd în cioc rugi de mure negre.

Nici Iepurele n-a fost leneș: a venit la cină cu doi morcovi mătăhăloși. Iar Albinele sălbatice, văzînd ce bucurie mare s-a abătut asupra lui Cipi, i-au adus în dar o cupă de ghiocel întirziat plină-plină cu miere.

Se insera. Pasărea a cîntat cîntecul de seară, apoi s-au așezat la masă.

— Să ne bucurăm! a strigat fericit Cipi.

— Să ne veselim! a ridicat în sus un morcov Iepurele.

— Să cîntăm! a bătut din aripi Pasărea, dar deodată, mîhnită, s-a întors spre Cipi: Spune-mi, Cipi, de ce a plecat Chiorîș-Chiondoriș?

Cipi n-a putut răspunde la întrebare. Gînditor privea luceafărul de seară. Nici Iepurele nu mai agita morcovul.

Toți trei au început mohoriți să ciugulească din mîncăruri și să se gîndească la același lucru: oare de ce a plecat Chiorîș-Chiondoriș?

Chioriș-Chiondoriș a plecat.

Nu l-a mîncat la dejun Jderul, nu l-a scos afară din scorbura Bătrînului Fag nici Vulpea, pur și simplu s-a retras el, i-a părăsit.

Dar de ce?

Pentru asta se frămînta Cipi, la asta se gîndea Pasărea. Iepurele nici nu se frămînta, nici nu se gîndea: în secret se bucura că musafirul nepoftit s-a evaporat. Cel puțin nu va fi aici să-și împrăștiie purecii.

— Eu așa cred, a ciripit Pasărea, că pur și simplu s-a plictisit să mai fie musafir.

— Cum?! a sărit ca ars Cipi, s-a plictisit?! De ce s-a plictisit? De dormit? Că totuși îi venea de-a gata? Și-a plecat fără să fi zis „dă-te mai încolo“. Ce comportare e asta?

— Nu poți spune că e comportare, a aprobat Pasărea. Cred că necazul cel mai mare e că Chioriș-Chiondoriș e puțin cam prost-crescut.

— Cam mult e dumnealui... prost-crescut! a dat din cap Iepurele.

— Dar există pe lume și bun simț! Și tact! se agita Cipi.

— Pe lume da, există, dar la el mă indoiesc! a zis cu ironie Iepurele.

Pasărea și-a culcat ciocul pe o aripă. Se gîndea foarte adînc.

— Și dacă se simte jignit? a clipit ea spre Cipi.

— Vezi să nu-ți zic ceva urît! și-a zvirlit Iepurele cu minie urechile pe spate. Dar de ce?

Pasărea privea iscoditor în ochii cinstiți ai lui Cipi.

— Nu i-ai spus că-l lovești cu piciorul?

Cipi a suportat privirea cîtva timp, apoi a început să clipească.

— Asta nu. De lovit cu piciorul n-a fost vorba. Dar i-am zis una-alta... I-am spus că pot să-i trag un șut. Se poate că e jignit...

— Vezi, vezi, Cipi, a dat din cap tristă Pasărea. Întotdeauna îți atrag atenția că e suficient dacă spui numai un lucru, nu trebuie să adaugi și altele. Din multe vorbe numai necazuri poți avea.

— Din păcate eu așa sînt, și-a aplecat el smerit fruntea.

— Nu înțeleg de ce vă frămîntați atîta?! le-a ripostat Iepurele. Dacă a plecat, a plecat. Dacă e jignit — să fie jignit!

— Da, dar buna-cuviință și tactul nu ne îngăduie să ne jignim musafirii, a protestat Cipi, deși își dădea seama că nu are rost să se necăjească. Pentru că tot ce trece o dată pe lingă tine, nu se mai întoarce, cum nu se mai întorc zilele ce s-au dus.

— Acum e totuna, a ciripit Pasărea. Să ne vedem mai bine de mîncare.

Au început să mănince. Dar parcă nimic nu avea gust.

— Cu ce poftă plescăia! și-a amintit zimbînd Cipi.

— Și cînd vedea mîncarea, cum mai luceau ochii lui mici cit niște puncte... a adăugat Pasărea.

— Era cam mojie, dar drăguț, s-a înmuia și inima Iepurelui.

— Iar eu i-am călcat în picioare sufletul. L-am jignit brutal, au izbucnit lacrimile din ochii lui Cipi.

— Totuși, ce i-ai spus? l-a întrebat cu o privire îngrijorată Pasărea.

— I-am spus, zise Cipi printre sughituri: „Dacă toată ziua numai dormi și măninci, mai de vreme sau mai tirziu o să te îmbolnăvești și o să plesnești de atîta imbuibare...”

— Tît, vezi ce ai zis, vezi? și-a plecat fruntea Pasărea.

— Măcar să nu-i fi spus: „mai de vreme sau mai tirziu”, a suspinat Iepurele.

— Imediat ce i-am spus, mi-a părut rău, dar era tirziu... a mormăit Cipi, în loc de scuză. E trist, dar așa s-a întimplat. Chiorîș-Chiondoriș e jignit.

Și-au spus noapte bună, Pasărea a cîntat cîntecul de culcare și fiecare s-a îndreptat spre lăcașul său. Înainte de a se culca, Cipi a băut miera primită de la Albinele sălbatice, apoi s-a oprit în fața Domnului Cloanță.

— Ce bine e de tine, Domnule Cloanță, tu nu jignești pe nimeni!

Cloanță n-a răspuns. „Cu siguranță tace, ca să nu mă supere pe mine” — s-a gîndit Cipi în timp ce se culca în patul acoperit cu mușchi. Imediat i s-au închis ochii și...

• În vis se făcea că împreună cu Chiorîș-Chiondoriș prindea purecii din blana Iepurelui, iar Iepurele de plăcere se dădea peste cap și ridea cu hohote și întreba unde este Lupul, să-i dea lighioanei cîteva labe, să-i rupă dinții și să-l dezvețe de mîncat carne de iepure.

Cipi începea să se trezească... Nu se grăbi să-și deschidă ochii, n-avea rost. Prefera întâi să-și recapituleze programul de peste zi. Deci: spălarea, gimnastica, vizita obișnuită... Albinele sălbatice, Ariceștii, Veverițele. Dejunul. Apoi trebuie să treacă pe la Brindușa de toamnă și dacă n-a înflorit încă, o să-i spună el vreo citeva, de-o să-l țină minte... Urma ora de pian și boncăluit armonios. Vai! nu cumva să întârzie nici... Altfel Cercul cu siguranță se va îndepărta de drumul luminos al iubirii, drum pe care de-abia a pornit... Apoi...

Ce va mai fi „apoi“ n-a mai putut să-și planifice, pentru că a simțit că este privit. Și Cipi avea un principiu care suna așa:

„Dacă te privește cineva,
El sau ea,
În pădure de este,
Sau altundeva,
Nu te lăsa,
Nu fugi,
Nu clipi,
Nu sta cu burta la soare,
Ci arde-l pe spinare.

A deschis ochii dintr-o dată:

— Vai de mine! Doar nu?! Și imediat a închis ochii. Și a început să se frece la ochi cu amindouă miinile, nevenindu-i să creadă că vede bine.

Chioriș-Chiondoriș, cel dispărut într-un mod atât de misterios, pentru care în seara trecută a plins cu lacrimi amare, ședea în fața sa pe marginea patului. Din nou și-a deschis ochii și a constatat cu bucurie că într-adevăr nimic nu s-a schimbat. Chioriș Afonul, picior peste picior, se odihnea pe pat.

— Te-ai trezit? I-a întrebat Chioriș-Chiondoriș.

— Nu, da, dar tu unde ai fost? Și cum ai ajuns aici? Cum de n-am observat când ai sosit? Și nu ești supărat? Nici un pic?

— Stai întâi să rigii nițel, zise Chiorîș-Chiondoriș, că am dejunat ceva foarte bun. Și nu mă întreba atita, că tot nu pot să răspund decît la cite o întrebare.

A rigiit cam nepoliticos. Dar sint țări în Asia unde rigiitul e un omagiu adus gazdei, care te-a ospătat, un semn că-ți face plăcere că ești musafirul ei. Și Chiorîș-Chiondoriș fusese și în Asia într-un schimb cultural, ca afon, la un concurs internațional al afonilor. Cucerise primul loc. Era deci o personalitate și de aceea își permitea și în Pădure să rigiie ca un porc.

Începu să-i răspundă lui Cipi fără să se grăbească:

— M-am simțit atit de bine în cercul acesta de prieteni, încît m-am hotărît din toată inima să vă fac rost de o mică surpriză. Așa că m-am întors sub pămînt să v-aduc surpriza.

— Ce fel de surpriză?

— Aceea pe care am vrut s-o procur. Eu descoperisem acolo încă mai de mult niște surprize cu care puteai face chiar o colonie...

— Dar despre ce surpriză e vorba?

— Păi tocmai asta e! Dacă îți spun, nu mai e surpriză! Deci, dragă Cipi, mă deplasez eu spre Bradul cel Bătrîn și acolo ce-mi vād ochii?

— Nimic, pentru că sub pămînt e întuneric, a încercat Cipi să-l aducă la realitate.

— Ei, aici e greșeala ta gravă, pentru că eu sub pămînt vād mult mai bine decît în altă parte! Într-un cuvînt, vād că surprizele mele, tirindu-se, au spălat putina, au dispărut...

Privindu-l, lui Cipi i-a trecut prin minte că Afonul minte, ca să treacă timpul. I-a zis:

— S-au tirit, s-au tirit, bine, mă bucur că te-ai întors, măi Chiorîș-Chiondoriș, dar eu am de lucru. Dacă vrei, condu-mă la Izvor.

Chiorîș-Chiondoriș l-a aprobat. De ce nu? Cipi a ieșit din scorbură și a rugat-o pe Pasăre să cinte. Iar cînd aceasta își dregea vocea, l-a zărit și pe Chiorîș-Chiondoriș. Și-a început plină de bucurie să cinte.

— M-am intristat grozav, imi făcusem socoteala să vă servesc surpriza proaspătă, la cină — a continuat Chiorîș-Chiondoriș pe drum.

Au ajuns la Izvor. Cipi s-a spălat repede, apoi a făcut gargară. În acest timp Chiorîș-Chiondoriș continua să spună:

— De necaz am adormit. Nu știu cum s-a întimplat, dar mi s-a făcut somn. Somnul, dragă Cipi, e o problemă care mă preocupă foarte mult. Și de cite ori caut s-o deslușesc, adorm buștean. Lucru care nu mă deranjează, Cipi dragă. Am să-ți spun o taină: nici n-aș vrea să descopăr secretul somnului. S-ar putea ca apoi să am insomnii. Și eu, ca afon, artist de talie mondială, trebuie să dorm înainte de concursuri, ca să pot dormi și în timpul concursului și să-i molipsească pe cei din juriu. Dacă nu dorm, nu cîștig. Legea concursurilor noastre este următoarea: cine e atit de afon, încît adoarme singur, cîntînd, și-i adoarme și pe cei din juriu, ia premiul întâi. Așa că și acum iarăși am adormit. Nu-mi imaginez cum s-a întimplat. Cred c-am adormit pur

și simplu.

Cipi s-a șters cu o frunză de fragi pe piept și pe față.

— Asta nici eu nu mi-o pot imagina cum de s-a întimplat! s-a mirat sincer Cipi. Cum s-adormi așa, fără motiv?!

— Cînd m-am trezit, am pornit-o spre tine. Din păcate, cu mîinile goale. Dar am pornit. În drum, sub o rădăcină de ferigă ce crezi, peste ce am dat?

— În drum, sub o rădăcină de ferigă? Ai dat peste ceva foarte frumos!

Chiorîș-Chiondoriș s-a mirat.

— Tu ești foarte deștept, Cipi! Am găsit cel mai frumos lucru. Chiar surpriza. Cincisprezece bucăți. Am și mîncat din ele cinci bucăți. M-am săturat grozav, de aceea îmi vine să rigii.

Cipi l-a privit bănuitor.

— Și?

— Și pe celelalte zece le aduc pentru prînzul de azi. Sînt foarte bune. Încă mai trăiesc. Toate sînt ale tale. Dacă vrei, cite una poți să le dai și Păsării și Iepurelui.

— Chiorîș-Chiondoriș, te rog să-mi spui imediat în ce constă surpriză ta? Dacă nu, voi fi foarte trist, ba se prea poate să mă și supăr.

— Nu fi trist, mai bine îți spun surpriza: sînt zece bucăți de larve de cărăbuși, îminunate! Ți le ofer să le mîninci în semn de recunoștință și mulțumire față de tine.

Lui Cipi i s-a întors stomacul pe dos, deși încă nu mîncase nimic.

— Ce-i cu tine, nici nu poți scoate un cuvînt de bucurie?! se veselea Chiorîș-Chiondoriș. A, nici nu mă mir! După atîtea mîncăruri dietetice cu fructe și rădăcini dulci, iată, în sfîrșit, te poți delecta și tu cu puțină carne! Dar eu acum mă întorc la scorbură, o să fiu nițel musafir, și o să dorm. ... Restul, n-ai nici o grijă, mă ocup eu de cină ...

Și a plecat.

Cipi își tira disperat picioarele spre scorbură Ariceștilor. Și nu putea spune altceva decît:

— Groaznic! Îngrozitor!

Cind Cipi a ajuns în Luminiș, încă îi mai era greață, pentru că nu putea să-și scoată din cap „surpriza” lui Chiorș-Chiondoriș. În schimb, s-a bucurat cind a văzut în Luminiș că Brindușa de toamnă ascultătoare, era înflorită. Mare noroc pentru ea, deoarece, cum el era în toane rele, i-ar fi spus cîteva de-avea să-l țină minte. Ea n-a îndrăznit să întirzie, așa că Cipi a felicitat-o:

— Bravo, Brindușo. Dar nu cumva să mi te ofilești la prima brumă, ca anul trecut, că, fără menajamente, direct, o să-ți spun: asta-i culmea! Și atunci să vezi ce-ți fac!

Brindușa i-a promis lui Cipi în limba florilor că nu se va da bătută cel puțin pînă la prima zăpadă. Cipi și-a luat rămas bun, pentru că imediat începea ora de boncăluit armonios...

Cerbul a apărut din desiș. Și a început o mișcare curioasă: s-a oprit și fără rușine a început să-și frece coarnele rămuroase de tulpina unui brad înalt.

Bănuitor, Cipi s-a apropiat de el.

— Ce faci, măi păgîne?! l-a întrebat energic.

— Îmi ascut coarnele, i-a răspuns morocănos

Cerbul.

Cipi s-a scărpinat la ceafă, îngîndurat.

— Cine nu te cunoaște ar putea crede că vrei să te bați.

— Nu e adevărat. Celălalt cerb vrea să se bată. Acolo, dincolo de munte. Eu doar mă apăr.

— Ei vezi, s-a liniștit Cipi. Asta îmi place la tine, că tu numai te aperi. Dar atunci ar trebui să și începem.

Cipi și-a ridicat arătătorul.

— Gama... Do, mi, sol, do, do, sol, mi, do!

Și Cerbul, acompaniat de Cipi la pian, a început să cinte minunat. În Pădurea ce se pregătea de toamnă, el boncăluia armonios tot ceea ce învățase de la Cipi. Adică:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii;
Ele sînt doar pui de pom
Și noi sîntem pui de om.

Au repetat de trei ori. Și atunci — minunea minunilor! În cealaltă parte a Muntelui s-a auzit cîntecul:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

Boncăluia celălalt Cerb.

Inima lui Cipi a fost cuprinsă de o mare bucurie. Iată, nu s-a oboșit zadarnic! Tot va învinge dragostea în Pădure. Numai că nu înțelegea de ce tremură nările Cerbului, de ce bate el pămîntul cu picioarele din față atît de nerăbdător!? Și era chiar furios Cerbul, chiar acum cînd fiecare parte a trupului său trebuia să-i fie cuprinsă de pace și dragoste! Cipi nu s-a gîndit prea mult, l-a lăudat pe Cerb și i-a promis că dacă și mîine cîntecul va merge tot așa de bine, drept răsplătă o să-l învețe cel mai frumos marș vesel, acela care începe așa:

A fost odată un mic purceluș, guiț, guiț...

La Furnicile roșii nu-l aștepta nici o surpriză meteorologică. Se prevedea un cer foarte curat — au prezentat ele buletinul cu starea vremii, deasupra Piriului o ușoară înnoirare și mulți țințari. Dimineața, rouă.

A trecut toată dimineața și Cipi se tot gîndea ce muncă nouă să mai înceapă, să nu fie obligat să se întoarcă la Scorbură, la banchetul lui Chioriș-Chiondoriș. I-a venit o idee norocoasă. Dacă au dispărut din nou larvele de cărbuș?! Nu, nu. Ar fi mult prea frumos... Totuși Cipi a plecat plin de speranță spre casă.

Dar ele nu dispăruseră, nu spălaseră putina. Sub Fagul Urias, masa era deja intinsa. Strimbind din nas, Iepurele privea cele zece larve. Era hotarit sa nu tradeze in veci dinastia Morcovilor. In schimb, Pasarea arata un interes deosebit fata de asemenea trufandale. In clipa cind Cipi a vazut masa intinsa de sarbatoare — s-a ingalbenit ca ceara.

— Ce e, Cipi? Ti-e rau? s-au intors spre el ceilalti trei.

— Nu, numai ca... sint obosit.

— Si cu siguranta esti mort de foame! a strigat Chioris-Chiondoris. Pofteste!

— Aaaa... nu sint flămind... de loc nu mi-e foame.

— Atunci iti punem portia deoparte pentru cina! si-a mentinut Chioris-Chiondoris parerea.

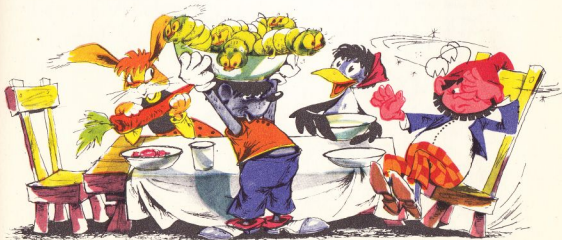
— Dar eu nici la cina n-o sa fiu flămind! a suspinat Cipi.

Iepurele s-a aplecat spre urechea lui Chioris-Chiondoris:

— Nu te supara, Afonule, dar eu cred ca lui Cipi nu-i place mincarea asta, asa ca nici la cina...

Chioris-Chiondoris l-a privit mirat pe Cipi.

— Sa fie adevarat? Dragă Cipi, nu-ti plac larvele?!

Cipi și-a îndreptat șalele și l-a privit drept în ochi pe Chiorș-Chiondoriș. Și a zis:

O viață am și o moarte,
Dar cît mai sînt
Pe acest pămînt,
Cît mai trăiesc,
Eu jur pe ce-am mai sfînt
Că vierme nu halesc,

Și-a închis repede ochii. Și aștepta ca Chiorș-Chiondoriș să se simtă jignit.

— Păi, de ce nu spui?! s-a bucurat Afonul. Incepeam să fiu îngrijorat că o să le măninci pe toate și mie nu-mi mai rămîn! Nu-ți plac? Cu atît mai bine!

Cipi a răsuflet ușurat:

— N-am îndrăznit să-ți spun, m-am temut că o să te jignesc!

Chiorș-Chiondoriș a dat din cap, indignat:

— Pentru un adevăr niciodată nu trebuie să fii jignit. Există chiar și un proverb: Spune adevărul și... așteaptă puțin, i-am uitat jumătatea cealaltă. Într-un cuvînt, ceva cam așa: spune adevărul și n-o să-ți pară rău!

— E un proverb foarte frumos! a ciripit Pasărea și repede a înghițit o larvă.

Au început să mănince. Fiecare minca ce-i plăcea și așa s-a întimplat că după a cincea larvă, Chiorș-Chiondoriș a constatat plin de surprindere că nu mai sînt...

— Se vede că nu le-am numărat bine, a zis el uitîndu-se bănuitor spre Pasăre.

— Ba eu cred că le-ai numărat bine, i-a răspuns Pasărea, privindu-l cu dragoste.

CIPI E BĂNUITOR

După ce s-au săturat, foarte satisfăcut, Cipi s-a ridicat în picioare, a cerut cuvîntul, ridicînd două degete în sus și a zis:

— Vedeți ce frumos s-au aranjat lucrurile!

Chiorîș-Chiondoriș s-a grăbit să-l aprobe:

— Zău că da. Pînă acum n-am știut că și Păsării îi plac larvele! Și vedeți, și asta s-a aranjat: acum știu.

— Iar noi n-am știut, a ciripit Pasărea, că tu poți fi atît de draguț. Și vedeți, și asta s-a aranjat: acum știu.

— Orice-ați spune, viața e frumoasă! a suspinat Iepurele, foarte filozof.

— Iar miine va fi și mai frumoasă! s-a insuflețit Cipi. Pentru că miine începe boncăluitul armonios al Cerbilor. Și dragostea își va începe marșul triumfal.

Chiorîș-Chiondoriș clipea plin de interes.

— Ei, păruiala aceea o s-o privesc și eu!

Cipi, Iepurele și Pasărea îl priveau neînțelegîndu-l.

— Ce fel de păruială?

— Păi, păruiala ... meciul ...

— Ce fel de meci?

— Ce curioși sînteți! Păi, păruiala cea mare! Cînd cei doi Cerbi se vor încăiera.
Cipi le-a făcut semn, Păsării și Iepurelui, să tacă, pentru că voia să ia din nou cuvîntul.
— Mi se pare, amice, că tu te gîndești la o bătaie, lucru obișnuit între Cerbi în timpul boncălului...

Afonul l-a aprobat zgomotos și plin de bucurie:

— Știam eu că o să ghicești!
— Numai că n-o să iasă nimic din bătaia asta, i-a explicat Cipi. Dar nu te intrista, vei avea parte de o plăcere mult mai mare.
— Zău? s-a interesat Chiorîș-Chiondoriș.
— Da, pentru că Cerbii organizează un concurs de cîntece. Care dintre ei cîntă mai frumos, acela va fi primul.
— E grozav! s-a bucurat Afonul. Intii cîntă și pe urmă se păruiesc?
— N-o să fie nici o bătaie, pentru că va fi pace și dragoste...
— Ar fi păcat, zise Chiorîș-Chiondoriș.
— Cum poți spune așa ceva? Nu ți-e rușine?
— Nu mi-e rușine. Cînd e bătaie, ai ce să vezi la o bătaie, dar de e pace, la pace și dragoste nu ai nimic de văzut.

— Vezi, amice, asta nu-mi place mie la tine. Ce ai spune dacă Jderul ar sări la tine și ți-ar mușca beregata?

— Nimic. Aș fi gata. Dar nu sare, că eu îi simt de departe mirosul și o întind.
— Ei, vezi. De acum înainte n-o să trebuiască să te mai temi de Jder. Va fi blind și va minca alune. Și tu ai putea lăsa în pace larvele, și ele sînt niște vietăți dragălașe...

— Cu Jderul e altceva. El să mînce toată ziua alune. Sînt de acord. Dar în treburile mele e mai bine să nu te amesteci, pentru că nu te pricepi.

— Să-i spui tu așa ceva lui Cipi?! și-a ridicat aripile Pasărea.

— Lasă-l, Pasăre, i-a făcut semn înțeleptul Cipi. De Chiorîș-Chiondoriș încă nu am început să mă ocup prea serios. După Cerb urmează Jderul, și apoi Chiorîș-Chiondoriș. Atunci să vedeți ce frumoasă va fi viața!

— Bine, a aprobat Chiorîș-Chiondoriș, dacă vrei tu, vă voi urma. Dar miine vom privi împreună bătaia Cerbilor.

Chiorîș-Chiondoriș nu putea fi scos din făgașul greșit al credinței lui. Că miine va fi o bătaie grozavă, că Cerbii se vor repezi unul la celălalt... Nu vor cînta, ci vor boncălui și se vor arunca unul asupra celuilalt.

Nici n-au mai discutat cu el. Miine va vedea el adevărul cu ochii lui.

După masă au tras un pui de somn. Apoi Cipi l-a înghionțit pe Chiorîș-Chiondoriș:

— Vino în Luminis, o să-ți arăt ceva interesant.

— Lucrurile interesante mă interesează foarte mult, a afirmat meșterul Cirtiță, pornind-o după Cipi. Au mers, au mers, până au ajuns la Brindușa de toamnă.

— Ce zici de ea? a arătat Cipi spre floarea înflorită.

— E Brindușa.

— Da, dar a înflorit!

— De ce să nu înflorească?

— Mai bine întreabă de ce a înflorit?!

— De ce?

— Pentru că eu am aranjat să înflorească, și-a seos pieptul plin de mindrie Cipi, piticul. Chiorîș-Chiondoriș l-a privit lung.

— Acum văd...

— Ce?

Nu i-a spus. Degeaba l-a tot întrebat Cipi și după-masă și spre seară, și la cină. În sfârșit, seara târziu, cînd s-au dus la culcare, Chiorîș-Chiondoriș n-a mai rezistat la atîtea întrebări și i-a spus:

— Văd că ești un suflet binecuvîntat, măi Cipi, numai că ești puțin, cum să-ți spun...

— Deschis!

— Tîcnit!

Cipi nu s-a supărat.

— O să vezi mîine!

CEL MAI MARE VRĂJITOR

Dimineată s-au trezit devreme. Cipi nu l-a lăsat în pace pe Chiorîș-Chiondoriș pînă cînd nu s-a sculat și el.

— Unu-doi, sus, ticălosule, să vezi cu ochii tăi că nu sînt pîcnit.

— Atunci ce ești?

— Îți spun, dar deocamdată să rămînă între noi...

Afonul i-a promis.

Cipi s-a aplecat spre urechea Cîrțiței:

— Apostolul dragostei! Asta sînt. Și acum grăbește-te, să fim la timp în Luminîș!

— Aha, la pîruială! și-a amintit Chiorîș-Chiondoriș și s-a grăbit să se scoale.

Cipi și-a terminat repede treburile de dimineată.

Într-o clipă au terminat dejunul și au plecat spre Luminîș.

Cerbul își ascuțea deja coarnele de tulpina unui brad.

— Bravo, bravo, asta-mi place, zise Chiorîș-Chiondoriș, frecîndu-și una de alta lăbuțele din față.

— Dar mie nu-mi place! a strigat Cipi, apoi s-a răstit la Cerb: Ce-ți tot lustruiești minunățiile alea de coarne? Poate se tocesc și atunci să vezi! Eu sînt de părere că ai face mai bine să începi imediat cîntecul Dragostei! Atenție... și a ridicat arătătorul. Începem!

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii,
Ele sînt doar pui de pom...

Glasul Cerbului răsuna peste dealuri și văi.

A umplut Luminîșul, Pădurea, toată lumea.

Cipi îl asculta fericit.

Chiorîș-Chiondoriș stătea cu gura căscată de mirare.

Înainte ca să-și dea seama și să și-o închidă, din marginea Luminîșului s-a auzit glasul celui-lalt Cerb, cîntînd:

Hai să ne iubim, copii,
Că și florile sînt vii...

— Ura! am învins! Trăiască! a strigat Cipi.

— Ai invins, Cipi! urla și Chiorîș-Chiondoriș. Așa ceva nici în vis n-am visat. Tu ești cel mai mare vrăjitor!

— Hai să ne iubim, copii!... boncăluiau împreună cei doi Cerbi și...

— ... Nu se poate!

— Uite, Cipi, a început păruiala!

Chiar așa era. Cei doi Cerbi s-au repezit unul spre celălalt.

Se cutremura sub ei pământul.

Și-au ciocnit groaznic cele două perechi de coarne.

Cerbii, cu fruntea însingerată, își ziceau printre dinți:

— Hai să ne iubim, copii!

★

Nimicit, Cipi stătea sub Fagul Uriș.

Iepurele și Pasărea, și ei zdrobiți, încercau să-l mîngie.

Chiorîș-Chiondoriș voia să-i intre în voie:

— Știi ce ești tu, Cipi?

— Știu: un biet pitic ținut!

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! Cine spune așa ceva despre tine îl mîninc! a devenit războinic Chiorîș-Chiondoriș.

— Atunci, spune, ce sînt?

— Ești un vrăjitor uriaș! Cel mai mare! Ce minunat au cîntat Cerbii!

— Dar s-au aruncat unul asupra celuilalt! Nu contează nimic... s-a smiorcăit Cipi.

— Nu-i adevărat! Nu-i adevărat! s-a insuflețit din nou Surzilă. A fost mult mai bine că s-a întimplat așa, decît dacă nu s-ar fi încăierat și nici n-ar fi cîntat!

— Dar ce folos? La ce e bună dragostea, dacă doar o cînți în cîntece? a întrebat Cipi.

— Nu fi prost, Cipi, l-a liniștit Chiorîș-Chiondoriș. Doar noi te iubim pe tine... Pasărea, Iepurele, Veverițele, Ariceștii, Albinele... Nu asta e lucrul cel mai important?

— Dacă n-aș fi atît de mic și ei ar asculta de mine! Cei mari! Bătăușii!

— Asta se prea poate, dar sîntem mici. Iar eu ți-aș spune, Cipi, că noi am face mult mai bine să ne pregătăm de iarnă. Să căpușim bine-bine scorbura, să cărăm de-ale gurii, pentru că peste cîteva săptămîni ne vom începe somnul de iarnă. La primăvară poți să-ți începi alte treburi, că tot tu ești cel mai mare vrăjitor!

Imediat după masă și-au început aprovizionarea pentru iarnă. Pe Cipi îl consola într-un fel însuflețirea lui Chiorș-Chiondoriș, dar nu se putea liniști. O durere mare-mare l-a învăluit: îl dureau faptul că e atât de mic. Și această durere mare-mare, care îl măcina, se va transforma, poate, dacă nu în altceva, măcar într-o poveste.

Dar Cipi nu știa acest lucru.

Nu știa că din durerile mari-mari, chiar ale unui pitic mic-mic, se nasc poate cele mai frumoase povești.

CUPRINS

A sosit un musafir	5
Nemaipomenită harababura	9
Chioriș-Chiondoriș, zis Afonul	12
Adevărul învinge!	15
Atenție, ne scufundăm!	19
Realitatea nemiloasă	23
Să ne bucurăm!	26
Părerii de rău	29
Groaznic – îngrozitor!	32
Spune adevărul și n-o să-ți pară rău	35
Cipi e bănuitor	39
Cel mai mare vrăjitor	42

Redactor: IOANA RICUS

Tehnoredactor: HLAVATHY LAJOS

Apărut: 1969. Comanda nr. 8636. Hirtie: ofset A de
100 g/m², 540×840/12. Coli de tipar: 2. A.: 6277. C.Z.
pentru bibliotecile mici: M.-93=R.

Tiparul executat sub comanda nr. 100 la Intreprinderea
poligrafică „Crișana” Oradea, str. Moscovei nr. 3.

Republica Socialistă România

